

splátkách (dle možnosti) do roka a že obžalovaný činí splátky ve smyslu tohoto narovnání, takže do dne přeličení splatil poškozené již na pětkrát 70 K. Vynesl-li přes to soud první stolice výrok odsuzující, a to sice jen z toho důvodu, že v době, kdy se četnictvo po uzavření narovnání dovědělo o vině obžalovaného, nebyla obžalovaným nahrazena ještě škoda celá — k čemuž dle porovnání shora uvedeného obžalovaný povinen nebyl — jest rozsudek odsuzující právně mylný, a zmateční stížnost, uplatňující důvod § 281 čís. 9 b) tr. ř. odůvodněna. Bylo proto vyhověti zmateční stížnosti, zrušiti rozsudek první stolice jako zmatečný a osvoboditi obžalovaného od obžaloby. Nevyhovovalo by, nehledíc k možné technické obtíži při dvouleté lhůtě, snaze zákona, vyplývající z § 188, lit. b), c) tr. z., spokojiti se snad pouhým zrušením rozsudku a oddáliti další řízení až do nabytí jistoty, že obžalovaný i později narovnání dodrží; možnosti, že se tak nestane, bylo by po případě čeliti pořadem obnovy trestního řízení.

Čís. 254.

Zločinu dle § 81 tr. z. dopouští se též osoba, proti níž nečelil služební výkon úředního orgánu. Rozdíl mezi skutkovou podstatou zločinu dle § 81 tr. zák. a přestupku dle § 314 tr. zák.

Pro ochranu dle § 68 a 81 tr. zák. jest rozhodnou nepopíratelná formální oprávněnost ke služebnímu výkonu, i kdyby snad materiální správnost konkrétního výkonu mohla býti pochybnou.

(Rozh. ze dne 9. září 1920, Kr I 241/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Josefa B. do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 20. března 1920, jímž stěžovatel uznán byl vinným zločinem veřejného násilí dle § 81 tr. z.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje důvod zmatečnosti čís. 10 § 281 tr. ř., domáhajíc se pouhého odsouzení stěžovatele pro přestupek § 314 tr. z. Především dovozuje z okolnosti, že úřední výkon hajného S. směřoval toliko proti spoluobžalovanému Karlu M., nikoli proti stěžovateli, že nemůže vůbec býti řeči o skutkové podstatě § 81 tr. z. Ve směru tom stačí poukázati na doslov § 81 tr. z., který nijak nerozlišuje dle toho, proti komu čelil služební výkon úředního orgánu, jenž pachatelem měl býti zmařen, nýbrž prohlašuje za zločin veřejného násilí, byl-li vůbec kladen násilný odpor proti služebnímu výkonu osoby, v § 68 tr. z. označené. Rozdíl mezi skutkovou podstatou zločinu dle § 81 a přestupku dle § 314 tr. z. nelze tudíž shledávati v tom, bylo-li se vměšováno do úředního výkonu, směřujícího proti osobě třetí čili nic, nýbrž v tom, že vměšování v případě prvním stalo se způsobem násilným v § 81 tr. z. vyznačeným. Neprávem tvrdí zmateční stížnost dále, že služební výkon, do něhož se stěžovatel vmísil, byl v době tohoto vmísení se již ukončen. Služební výkon haj-

ného S. záležel dle rozsudku v tom, že hajný chtěl pozastaviti spoluobžalovaného M-o a zabaviti jeho pušku. Rozsudek pak zjišťuje, že stěžovatel přišel M-ovi na pomoc tehdy, když M. pušku, již byl hajný na se vzal, snažil se tomuto vytrhnouti. O ukončení služebního výkonu v tomto stadiu nemůže býti proto řeči. Ani polnutka, stěžovatelem tvrzená, že chtěl pušku, jemu náležející, vzíti na sebe, nevylučuje násilného odporu dle § 81 tr. z., když úřední výkon záležel právě v zabavení této pušky, s kteroužto obžalovaný Karel M. provozoval nedovoleně honitbu a již proto hajný dle § 7 zák. ze dne 16. června 1872, čís. 84 ř. z. měl odevzdati povolanému úřadu — dle honebního zákona okresnímu hejtmánství. Že v případě tom nešlo o nezákonnost a předpisům odporující konání služby hajného S., vyplývá ze zjištění rozsudku, že Karel M., jak hajnému S. známo bylo, neměl povolení k výkonu honitby a že hajní S. a K. přistihli oba obžalované, jak provozovali honitbu, a slyšeli, jak oba vystřelili, dávše tři rány bezprostředně za sebou. Za takového stavu věci byl hajný S. dle §§ 5, 6 zák. ze dne 16. června 1872, čís. 84 ř. z. a § 68, §§ 25, 26, 41, 42 honebního zákona pro Čechy ze dne 1. června 1866 čís. 49 z. z. nejen oprávněn, nýbrž i povinen odebrati a zabaviti M-ovi jeho ručnici, i když puška ta nenáležela M-ovi, nýbrž obžalovanému B-ovi a M. neměl pušku v ruce, nýbrž hajný našel ji v úkrytu v blízké hromádce lhoje, kde ji M. právě byl schoval. Tím stávají se však bezpředmětnými i veškeré závěry, jež zmateční stížnost odvozuje z domněle nezákonného výkonu služby hajného S., a netřeba ani poukazovati zvláště na to, že pro ochranu § 68 a 81 tr. z. každým způsobem rozhodnou by byla již nepopíratelná formální oprávněnost hajného k služebním výkonům tohoto druhu, i kdyby tu snad materiální správnost konkrétního výkonu mohla býti pochybnou. Žádným způsobem nebyl stěžovatel oprávněn, by formálně oprávněnému výkonu služby hajného násilně se protivil.

Čís. 255.

Podmínky dodatkové otázky (§ 319 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 9. září 1920, Kr I 593/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Gustava J. do rozsudku porotního soudu v Liberci ze dne 30. června 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II a), c), 176 lit. a) tr. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Dle čís. 6 § 344 tr. ř. vytýká zmateční stížnost, že první soud právem zamítl návrh obhájcův, by byla porotcům dána otázka dodatková toho znění, že obžalovaný byl v době spáchání činu zbaven užívání rozumu. Než soud právem zamítl tento návrh, poněvadž zde není zákonných předpokladů § 319 tr. ř. pro formulování otázky takové, neboť ani obžalovaný se nehájlil za řízení tím, že spáchal čin v době, kdy byl